

на ония Македонци, които пазеха военнитѣ по-
 684 трѣбности, По тѣзи причина Парменионъ като се
 смути бѣше въ опасностъ отъ двѣтѣ страни, та пра-
 ти до Александра вѣстители, които да му кажатъ, че
 враговетѣ ще обсаждѣ ония войници, които па-
 зеха военнитѣ потрѣбности, ако не прати силна
 помощъ до тѣхъ. Случи се обаче, щото на оная
 минута Александъръ да дава знакътъ за пристѣплъ
 на ония, които бѣха около него. Прочее, щомъ чу
 извѣстието отъ Пармениона, каза че той не е въ
 себе си, нито мисли здраво, и че като се е сму-
 тилъ та е забравилъ че, ако се побѣдхтъ ще за-
 владѣятъ и нѣщата на враговетѣ, а ако би че
 ще ги побѣдатъ, трѣбва да се грижатъ не за паритѣ,
 и за робиетѣ, но какъ да воюватъ добръ и да мржтъ
 примерно и юначки. Тѣзи нѣща като извѣсти на Пар-
 мениона, извѣднѣжъ облече си шлемътъ, а другото о-
 ружие носеше го още когато излѣзи отъ скинията, ка-
 то бѣше прѣпасанъ съ Сикелийска връхна дрѣха, на-
 надъ нея бронята, която бѣше двойна лененна,
 отъ ония, които бѣхъ завладѣлъ въ Иссо. А
 шлемътъ му бѣше железенъ, но блѣщеше като
 чисто сребро, и бѣше изработенъ отъ Теофила.
 А имаше около вратътъ и петрахилъ отъ железно
 много добръ приспособенъ, и чюденъ мечъ пошарѣтъ
 и лѣкотата, който бѣше подарѣкъ отъ царѣтъ на
 Китейцитѣ (въ Кипъръ), и зема го, защото въ-
 общъ бѣше обученъ да употрѣблява мѣчъ въ
 врѣме на сражение. Носеше още и мантия, на
 която работата бѣше много по-скѣпа отъ всяч-